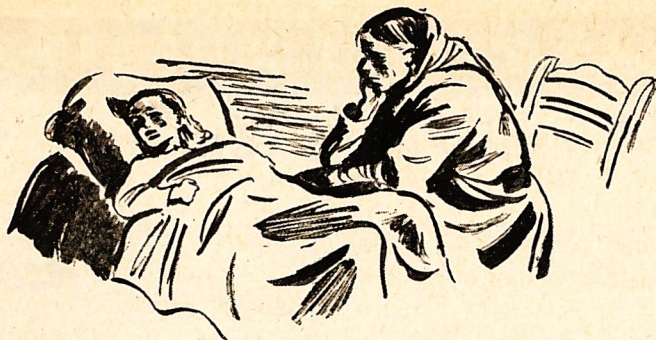

НАГРАДА

Кой за мене най е страдалъ?
Кой надъ мойта люлка бдялъ?
Кой да бжда азъ въвъ радостъ
и живота би си далъ?

А когато билъ съмъ боленъ,
кой тжилъ е нощъ и день;
и кой сълзи тъй волно
капали сж върху менъ?

Само ти си, майко, зная,
чувствамъ го отдавна азъ;
ти въ душата ми сияешъ
и звъни ми твоя гласъ!

Ахъ, да знаешъ, майко свята,
колко чакамъ онзи мигъ; —
да ти стана, за отплата,
най-добрия ученикъ!

Знамъ си, майко, азъ тогава,
колко ще се радвашъ ти!
Но, и въ мене, до забрава,
знай, сърдцето ще тупти!

Ще те слушамъ, ще се уча,
ехъ, голѣмъ съмъ за игра. . .
Тазъ награда ще получишъ,
майко мила и добра!

Василь Дунавски

ТАТКО

Безспиръ, неуморно се трудишъ
отъ ранно утро до мракъ, —
не мигналъ и вече се будишъ
и цѣль день си, татко, на кракъ

И сутринъ, когато отивашъ
на работа въ ранния часъ, —
и вечеръ, когато се връщашъ,
въ леглото съмъ винаги азъ.

Не виждамъ те, татко, но сѣщамъ
цѣлувката твоя на сънъ, —
а тъй искамъ да те посрѣщамъ
далеко отъ кѣщи навънъ.

Какво е почивка — не знаешъ —
ни радостни слънчеви дни, —
дълбоко въ земята копаешъ,
но нивга не каза »тежи«!

Азъ зная каква е, о, татко,
едничката твоя мечта —
да бждемъ съсъ така и батко
щастливи, доволни въ свѣта.

Какъ искамъ бихъ бързо да растна
по-скоро да стана голѣмъ —
и твоя да бжда отмѣна,
да нося товара ти самъ.

Тогава, отъ трудъ непосиленъ,
вседень ще почивашъ щастливъ, —
животътъ ти, татко, ще бжде
безбуренъ, спокоенъ, щастливъ.

Георги Костакевъ